

1. Τα γεγονότα είναι τα πιο πεισματάρικα πράγματα στον κόσμο.

2. Η (αναρχική) αντίληψη-θεωρία και πρακτική - του καθενός, είναι σαν το όγδοο δέρμα του και όχι σαν ένα ρούχο, που όταν το φορεί, τον κάνει να μοιάζει με άλλους της ίδιας αντίληψης. Έτσι, άνθρωποι που επικαλούνται την ίδια αντίληψη, μπορούν να τηρούν αποστάσεις μεταξύ τους, με σημείο αναφοράς την διαφορά στον τρόπο που την πραγματώνουν.

3. Ο Δριμυλής - με βάση τα "αδιάψευστα" δημοσιευμένα γεγονότα - βρέθηκε σ'ένα αδιέξοδο μιας προσωπικής του επιλογής (την σχέση του με τον Χ. Μαρίνο). Θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε ως - οριακή - χειρότερη στάση να αντιμετωπίσει τα προσωπικά του αδιέξοδα αυστηρά προσωπικά - λαμβανομένων υπ'όψη και των ανθρωπίνων αδυναμιών - χωρίς, ωστόσο, καμμία αναφορά σε δέουσες πολιτικές πρακτικές και συλλογικές - ερήμην του συλλογικού - αξιοπρέπειες. Το θράσος του όμως, με δεδομένη την πρόσφατη επιστολή του, επιβάρυνε ακόμα περισσότερο την άσχημη θέση του στις καρδιές μας. Και επί πλέον, όταν ο ίδιος δεν επικαλείται το "ανθρώπινο" (παραδόξως η αξιοπρέπεια απέναντι στους διωκτικούς μηχανισμούς κατοχυρώνεται σαν "ημιθεϊκή") για την α ρίσι ομολογία του... ποιός ο λόγος να το επικαλεστούμε εμείς επωμιζόμενοι και το κοινωνικό της κόστος;

4. Από τον κατακερματισμό στην αποσύνθεση. Η εξέλιξη του κεντρικού γεγονότος της πολιτικής δολοφονίας του Χ.Μαρίνου, πυροδότησε με ακραιφνή επιθετικότητα τις χρόνιες αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις, τα όρια του κατακερματισμού ενός ταλαίπωρου χώρου. Τα δραματικά και επιπόλαια λάθη αυτών που άκριτα στήριξαν την στάση του Δριμυλή υπερβλήθηκαν σε τρομερές διαστάσεις βασισμένες σε πιθανές και απίθανες - πάντα όμως - εικασίες. Ηρθε η ώρα μιας ωμής κάθαρσης, όπου όλες οι σχέσεις - διαπροσωπικές ή μη, χαλαρές ή μη - ακυρώνονται για να αναδιαρθρωθούν στη βάση μιας άμεσης και σαφούς θέσης για τα τελευταία γεγονότα; Κριτική για το κοινωνικό κύρος μιας μίνιμουμ και μινιμαλιστικής δράσης ενός κατακερματισμένου χώρου για τα τελευταία χρόνια προσπερνιέται. Έτσι, η δράση είναι νομοτελειακό να περιορίζεται, να εστιάζει και να εντείνεται γύρω από ένα κύρος που βάλλεται και εκ των έσω αυτή τη φορά, να εκθέτει ήθη μικρόκοσμου και να δικαιολογεί παράλληλα ακόμα και τον αυτοδιασυρμό της στα - εξορισμένα πια από την κοινωνική συνείδηση - ΜΜΕ.

5. Αδύναμοι να απαντήσουμε με σοβαρούς όρους στην κυριαρχία μετά από μια κρατική δολοφονία - μακριά από αυτοκριτικές διαθέσεις για την ποιότητα της αδυναμίας - είναι κωμικοτραγικό να περιορίζουμε τις απαντήσεις σε "παρακρατικά ή μη κέντρα" που δολιοφθείρουν την δράση μας και εστιάζονται στους παρά τω Δριμυλή.

6. Ο αντιεξουσιαστικός, αντιθεσμικός και αντικρατικός αγώνας ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Αναρχικοί Ν. Λιοσίων
5 Αυγούστου 1996